

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.- Estranger, 2'50.

L' ÚLTIMA AMENASSA

A bona estrella de 'n Sagasta ja fà temps qu' està eclipsada. Home de bona estrella li deya avants tothom y per tal se tenia ell mateix: avuy en cambi no hi ha ningú que no l'tingui per home estrellat.

¡Qué s' hi ha de fer!.... A cada Sagasta li arriba 'l seu San Sebastián.

Allà vā comensar à recullir los temporals produïts pels vents qu' ell mateix havia desfrenat. Y la nuvolada amenassadora, per unes causes ó altras, s' extén avuy sobre tota la nació.

La intranquilitat, l' escama, 'ls temors de que hi haurà fortes tronades reinan y dominan per tot arreu. Y no hi ha pas medi d' evitar las conseqüències.

¿Qué succehirà?

No hem de tardar à veureho.

De moment D. Práxedes continua gratantse la barba.

Ell fins ara ha fumat y 'l pais fins ara ha escupit. De la mateixa manera 'l pais es qui té l' erupció y D. Práxedes es qui grata.

No fà molts días sentint tronades llunyanas roncant per tots los confins de la nació: veyst motins y bullangas à dreta y esquerra; conspiracions davanty darrera; protestas enèrgicas à dalt y à baix, y una olor de garrotadas impregnant tota l' atmosfera, no falà qui digué:

—*La tempesta e vicina.*

¡Y tant vehinà, que la tenim à sobre! Y com la punta del tupé de 'n Sagasta no serveix ja per conjurar los elements desencadenats, no faltà tampoch qui proposà acudir à un para-llamps qu' estigués à l' altura de las actuals críticas y pavorosas circumstancies.

Los patrocinadors de aquesta solució creuen que l' únic para-llamps utilizable en los actuals moments es l' espasa de Sagunto.

La fusió y 'ls conservadors incapassos de regir lo pudrit timó de la nau del Estat, prestarán lo seu concurs al héroe del garrofer, li proporcionarán homes porque puga constituir ministeri, l' auxiliarán en tot lo que a' ells dependeixi, y si D. Arseni comet al guna etzegallada, farán lo sacrifici de callar, comprometentse à no perturbarlo lo més mínim.

—Tu tens una bona espasa—li dirán—per lo tant tu tallas lo bacallà à la mida del téu gust.

La idea de un ministeri presidit per un militarot propens à las corasonadas es l' únic remey que veuen per aplacar los mals qu' ells mateixos han provocat.

Y sense donarse la pena d' estudiar l' origen y las causes de aquests mals; sense comprender que la inquietut del país dimana de la séva pobresa, de la séva miseria, del seu agotament; sense fixarse en que'l régime saludable de las economias l' han convertit en un desgabell espantós, y en un augment de cargas de tot punt insoportable; en los moments en que tot hom reclama ordre y moralitat en l' administració y abnegació y sacrifici en los governants, per tot consol, per tot alivie, per tota satisfacció ensenyant al país l' espasa de Sagunto.

No sembla sino que li digan:

—Sense una espasa amenassadora seria impossible realisar lo nostre programa; sense una eyna de tall seria impossible escorxarte.

**

Los homes de la restauració han aumentat los tributs de una manera escandalosa.

Pero tant poch com costa 'l demanarlos é imposar los, costa una mica més ferlos efectius, per la senzilla rahó de que d' allà ahont no n' hi ha no 'n raja.

En aquesta situació no vacilan un moment en colocar al país sota l' amenassa de un sabre.

Quan aquest se veja la punta sobre 'l pit, ja 's veurà si esquitxa.

—Diners ó la vida!

¡Ah! Lo sistema es digne dels que l' han concebut y 's disposan à posarlo en planta.

Totas aquellas pretensions, tots aquells anuncis de donarnos la major suma de llibertats, convertint à Espanya en la nació del mon més feliç é independent, van à traduirse en l' acció del militarisme aplicada à la percepció dels tributs y al acogement dels pobres.

Se necessitan fondos porque puga continuar l' orja oficial, y per obtenirlos se apela à las amenassas y à la forsa.

Aquesta es l' última trastada que havian de jugar-nos los homes de la restauració.

¡Pero serà l' última!

**

Precisament si alguna cosa falta es l' unió de tots los disgustos porque l' daltabaix siga general y eficàs.

Ja no 's tracta de ideas, qu' es lo que divideix als homes y manté à una gran part dels ciutadans sumits en la més desconsoladora indiferència. Avuy los attachs dels farauts del poder se dirigeixen à la butxaca dels espanyols, qu' es l' entranya més sensible. Y la resistència à deixarse arrancar la pell ha de ser tan gran com invencible.

S' acosta l' hora de cridar à comptes als governs que 'ns han empobrit, que 'ns han arruinat, que 'ns han omplert de miseria, que 'ns han despenyat per la pendent de la bancarrota. S' acosta l' hora de ave-

riguar en què s' emplean tots los sacrificis que de con tinuo 'ns exigeixen.

L' us de las bayonetes no es una rahó.

Y tal pot ser l' estat de indignació del país, que al últim li podrian sortir los trets per la culata.

P. K.

URANT aquesta senmana, las partidas han fet festa. No s' ha sentit parlar de cap, y fins s' ha adquirit casi la certesa de que las que 's deyan correr per aquí, eran realment comitivas de cassadors.

Pero no per xó hem disfrutat de tranquilitat complerta.

Si no hi ha partidas, hi ha hagut petards.

A Vilanova, à Gaudesa, à Olot... per tot arreu s' ha trobat lo cartutxo ó la bomba corresponent, segons la categoria de la població; uns sense explotar, altres reventant ab tota la pompa y aparato que l' acte requereix.

De manera que ab partidas ó ab petards, es probat que aquí no pot disfrutar-se un quart de tranquilitat.

Un altre cassino possibilista de Barcelona ha abandonat à en Castellar, acceptant la unió republicana y enviant la séva adhesió al respectable home públic Sr. Carvajal.

Vajis apuntant *La Publicidad* aquest altre triunfo que vè à aumentar las filas d' aquells feroci romans que al principi li feyan tanta gracia.

Veyam si poquet à poch, tal com aixó està entaulat, potsé 'l feroce romano serà.... *La Publicidad*.

**

Y à propósito.

Una de las grans aficions del diari castelari es parar de somiadas y fantàsticas divergencias entre 'ls diversos elements de la unió republicana.

A n' ell més lo preocupa la marxa y progressos dels enemichs de la monarquia que 'ls disbarats del govern.

Que en Salmerón y en Pi han tingut això.

Que en Zorrilla ha dit allò.

Que l' Azcárate pensa allò altre...

Escolti, senyora *Publicidad*: ¿no seria millor que 'l temps que malgasta en aquestas ridículas murmuracions l' empleés en posar la pau entre 'ls seus?

Ja sab que han acordat los castelaristas de Cádiz?

Han acordat lo següent:

«No reconeix la jefatura de l'Abarzuza y desautorizar als que s'agreguin al fusionisme.»

Y aixó que en Castelar va nombrar a l'Abarzuza successor seu.

Y aixó que va aconsellar als que 'l seguian que 's posessin al costat de la fusió....

¡Aquí si que hi ha unió y armonia! ¿veritat Publicidad del ánima?

Un correspolcal, fentse l'enterat, escriu desde Madrid, que 'l govern ha aprobat una circular molt enèrgica.

Y per informarnos més bé, diu à continuació:

«La circular consta de 35 cuartillas.»

Després d'això, ja 'ns podém posar à dormir.

Una circular que consta de 35 quārtillas... ¡Calcúlin si n'ha de ser d'enèrgica!

Pues senyor, aquests carlistas sembla que 'n portan alguna de cap.

Lo seu diputat Mella, un jove orador capàs de fer un discurs sobre un punxó, fa unes quantas senmanas que corra d'aquí d'allà donant conferències y celebrant meetings à tot arreu pregontant les exceŀencias de la bandera del rey de les húngares.

¿A quin propòsit deu obreir tot això?

Consti de totes maneres que preferim veure als carlistas

fent arengas y discursos per catequizar la Espanya, que no pas veurels armats y ensangrentant la montanya.

Lo govern dels Estats Units, per perjudicis que diu que nosaltres li hem causat, ens demana 30 milions de rals.

Pero 'ls nort-americàns s'olvidan de que per perjudicis qu'ells ens han ocasionat à nosaltres, ens deuen 120 milions, que à pesar d'haverlos demanat moltes vegades, no podém cobrar de cap manera.

Per lo tant, si volen arreglar comptes, ja ho saben.

Se cobran 30 milions dels 120 qu'estàn debent, ens donan tot lo que sobra y tothom queda content.

Motius de la setmana:

A Santander per falta d'ayqua.

A Constantina (Sevilla) per falta de pa.

Y à Ramales... probablement per falta de las dugas coses.

Gobernant los fusionistas hi ha uns concerts que deixan fret: los uns s'exclaman de gana, los altres ploran de set.

* *

Lo motiu de Santander va ser, de tots modos, una cosa una mica seria.

Lo poble va assaltar la casa de la ciutat, cremant documents, destrossant mobles y llensant crits bastant pujats de color.

Al motiu de Ramales no se li dona tanta importància.

Unas quantas barricades al mitj de la carretera y las botigas tancades... Com qui diu, una friolera.

Noticia trista:

Un temporal desfet ha deixat casi bé arrasada la població de Villaviciosa.

Més d'un beato, probablement pensará:

—Si es Vilarviciosa, que prengui paciencia: això deu ser un càstich de la Providència.

Més notícias tempestuosas:

Durant un altre temporal que aquest dia va descarregar à Madrid, va caure un llamp en lo ministeri d'Hisenda.

Lo que diria en Gamazo:

—¿Llamps aquí? Lo mateix té. Cóm que à dintre de la caixa tampoch no hi ha cap dinè!

Una ocurrencia del govern.

¿Saben què vol arrendar ara?

Las salines de Torrevieja.

Ha arrendat los mistos, lo tabaco, las cédulas...

¿Y ara la sal? ¡arrender la sal d'Espanya?

Crech que 'l nostre porvenir decididament s'enreda...

¡Arrender la sal, la sal, l'única cosa que 'ns queda!

En López Domínguez y en Gamazo s'han barallat.

¿Per qué?

Lo general volia comprar à corre-cuyta 15 mil fusells sistema Mauser.

En Gamazo li ha dit que no pot ser de cap manera, porque ara no té quartos disponibles.

Lo general ha insistit, en Gamazo ha replicat, y... res; que tractante d'armas los dos senyors s'han armat.

Pero no hi ha hagut cap desgracia per xo. Per ara se sab de segur que tots dos estan bons y sans, cobrant tranquilament lo seu sou de ministre.

Sembla que l'arribada de D. Práxedes á Madrid ha sigut molt freda.

En canvi, la que li van fer à San Sebastián va ser una mica massa calenta.

Y vâyase lo uno por lo otro.

Glorias d'Espanya, durant la època fusionista.

Diu un periódich:

«A la carretera de Liria s'hi ha coloçat una gran bôta, ahont s'hi llegeix:

»Vi gratis. Bebéu y després tapéu.»

¿Y dirán que atravessém una situació tan dura?

¿Hi havia anat may lo vi ab aquesta baratura?

CARTAS DE FORA. —Segons ens escriuen de Falset, l'agitació que allí reina ab motiu de la supressió del jutjat, es tan inmensa com justificada.

Sens dupte 'ls que han realisat aquesta *economia* (?) ignoran que Falset es un dels districtes judicials més importants de Catalunya, contant ab 39 pobles que arriban á sumar unes 40 mil ànimes. Alguns d'aquests pobles estan tan distants del centre judicial, que sigui 'l que sigui 'l partit ahont ara 'ls agreguin, sufriran grans perjudicis y no pocas penalitats pera tramitar los seus assumptos.

Es tan enorme lo que acaba de ferse ab Falset, que allí s'abriga la esperança de que 'l govern ho anularà. Los diputats diu que tra ballan ab aquest propòsit, y en cas d'una negativa sembla que hi ha molts industrials disposats a donar-se de baixa en la contribució....

¿Cóm acabarà aquest xafarranxo?

... Hombre, senyor rector de Breda! ¿Es dir que 'ls venedors de LA CAMPANA, segons vosté, no poden ser padrins d'una criatura? ¿D'ahont ho ha tret això? ¿Que no sab que vendre LA CAMPANA es molt més digno y decorós que burlarse dels manaments de la lley de Déu, com ho fan los capellans que's fican en camises d'onze varas, olvidantse de que la religió ha de ser tota pau y amor, y no odis é intolerancia?

¿No ho sabia això? Donchs per xo li explico.

Surtirà à primers de la setmana que vè:

UNA AVENTURA D'AMOR

HISTORIETA AGRE-DOLSA, EN VERS

per C. GUMÀ

ilustrada pel celebrat artista M. MOLINÉ

Preu: DOS rals

Los correspolcals que no hajen fet lo pedido, poden ferlo sens pèrdua de temps.

LAS GRANS POTENCIAS

o hi ha que ferse ilusions: la linea divisoria está definitivament tras-sada.

De l'una part Alemania, Italia y Austria; de l'altra França y Russia.

Aquestes son las agrupacions d'actors que han desempenyar lo gran drama d'espectacle—trist espectacle percer!—titulat *La guerra europea*.

¿Qui rebrà y qui'n surtirà victoriós d'aquest conflicte?

¿Será aviat l'agarrada?

* *

Alemania's mira à França; França vigila à Alemania: totes dugas semblan volgut dir:

—Jo ja estich à punt.

—Donchs, au, péga.

—No: péga tú primer.

Y ningú vol arrostrar la tremenda responsabilitat d'inaugurar la batussa.

Aquí no hi ha alló de qui péga primer péga dos cops: tots semblan estar en la creença de que 'l que primer pegui, serà 'l que més rebrà.

Pero Alemania pensa: * *

—Si jo podia exasperar y treure de tino al meu contrari!—

Y ho prova.

L'emperador alemany determina anar à Metz à passar revista à les tropas allí acantonadas.

Metz es una ciutat francesa que desde 1870 està en poder d'Alemania.

Per ferho millor no hi vol anar sol: convé que la visita revesteixi cert aparato.

—A qui convidare, perque 'ls francesos s'empipin forsa? ¡Al fill del rey d'Italia!

L'hereu de Humbert primer accepta 'l convit, y ab tot lo bombo y campanillas que 'l cas requereix se trasllada à Metz, ahont lo soberà d'Alemania l'espera ab los brassos oberts y radiant de felicitat.

—Moralment—diu l'emperador—hi alcansat una victoria!

Allí hi ha festas, tiberis, parades; brillan las flors, corra 'l xampany, sonan las músicas. Tot es gatzara y alegría.

L'emperador Guillerm gira la cara cap à França y sembla dirli, ab los ulls més què ab la boca:

—Ja ho veus si'n soch de fort! Aquí, dintre d'una plassa de guerra que ahir era teva, dono festas y celebro banquets en companyia del fill de un dels meus aliats, lo rey d'Italia, d'aquesta nació à qui tú vas ajudar ab la téva sanch à ferse gran, libre y respectable.

—Ja ho veus, França! Me diverteixo sobre 'l teu antic territori, passejo 'ls meus regiments per sobre tas antigas muralles y logro que pobles que 't deuen tot lo que son siguin ingratis y 's burlin de tú.

—¿Qué't sembla? ¿T fa rabia això, veritat?

Si que n'hi fa de rabia à França; pero la república 's mossegà 'ls labris, s'aguanta... y's venja.

—Cóm?

Convidant à la marina russa à ferli una visita.

Dintre de pocas setmanas una esquadra del imperi del Czar solcarà'l Mediterrani y entrerà à Tolón, lo primer port militar de França.

Los rusos serán rebuts ab músicas, banderas, abrasades y aclamacions, y 'l xampany correrà per tot arreu.

França girarà à vista cap à Alemania y li dirà:

—Beute aquest ou!... Tambe'n tinc jo d'amigas y aliadas. Mira com me passejo ab la Russia, mira com ens fem petons; mira com s'el i'm davant del mon enter los tractats que tenim convinguts temps há.

—¿Qué't sembla, Alemania? ¿T fa rabia, oy?

Aixis tenim la qüestió plantejada.

Per ara la guerra's fa per medi de vivas!, taps de xampany, abrasades y poms de flors.

Celebrariam moltissim que la cosa continués aixis llargs anys, y que las rivalits de las grans potencias s'esbravesin de tan armoniosa manera.

Fent salvas y tocant músicas.

A. MARCH.

MISTERI

S'obra ab cautela una porta, surt un bulto mitj confós,

puja depressa à un carruatje y com un llamp toca 'l dos.

Deu agents de policia, en precipitat tropell,

al veure que 'l cotxe marxa s'abocan darrera d'ell.

Junts crusen carrers y plassas y corre que correrás;

lo bulto dintre 'l carruatje y 'ls deu guindillons detrats.

Prenen una travessia, decantan per un cantó....

ja casi b' son à puesto ja arriban à la estació.

Silenci... sombras... misteri... civils per tot lo voltant....

¿Qui es aquest home, que 'l portan ab aparato semblant?

Lo fulano, recatrante, puja corrent à un wagó y encén desseguida un puro que... fa bastant bona olò.

Uns quants civils s'acomodan al cotxe de més enllà, algú tanca las portellas y 's fa senyal de marxa.

—Molt cuidado!—diu lo jefe als de la guardia civil.

—No tingui pò—li replican: ja pot quedar bén tranquil.

Bufa la locomotora, sona un xiulet estrident y 'l convoy emprén la marxa ab presurós moviment.

Sombras... misteri... silenci... civils per tot lo voltant....

¿Qui es aquest home, que 'l portan ab aparato semblant?

En cada estació que crusen lo tren s'atura un moment, y 'ls civils s'alsan tots serios vigilant atentament.

Las autoritats del poble se 'ls acosten.—¿Es aquí?

—Si señors.—¡Guardias, molt ojo!

—Això no'n ho te di.—L'individuo de qui's tracta, sens dupte per precaució, guarda un

Lo tren atravesa túnels,
rius, camps cuberts de verdó...
¡Ni se l' veu! Va tan depressa
que sembla una exhalació.
L' individuo està molt motxo
y tot sovint treu lo nas
per veure si 'ls civils venen
en lo cotxe del detrás
La màquina va ab més pausa...
xiula, 's para d' un plegat,
lo tren es sota un tinglado...
¡Altol!... Ja hi hem arribat.
¡Madrit!... Lo fulano baixa,
baixan los guardias civils
y iunits entran en la vila,
silenciosos é intranquils.
¿Qui es aquest home, que l' portan
ab aparato semblant?
—¡Calla!... ¡Pues si es en Sagasta
que ve de San Sebastian!...

C. GUMA.

IGAMAZO!

I dels germans pot un "fiar-se!"
Aqui tenen, si lo, à D. Germán Gamazo, que 'ns ha donat
una de las castanyas més grossas que s' han vist desde la
creació dels castanyers hasta
'ls nostres días.

—¿Se'n recordan de quan va
pujar últimament al ministeri?
Era l' dia 11 de Desembre—
aquestes feixas célebres no po-
den olvidarse mai.—En Cánovas se'n acabava d' anar
de bogotis, arrapatá n' als idem de n' Silvela. La situació
era un caos, un camp perdut; sobre tot la situació
económica.

—¿Qui 'ns salvará?—exclamava 'l pais ficantse ma-
guinalment la mà à la butxaca y trayentla després
fan maquinament... y tan vuida com avants.

De sopleva resonar un crit, un inmens clamor d'
alegria y satisfacció.

—En Gamazo s' ha encarregat del ministeri d' hi-
senda!

—En Gamazo s' cuida de arreglar la qüestió dels
quartos!

—En Gamazo vè a fersos felissons!...

No hi va haver ningú que digués que en Gamazo ve-
nia à passar cinc duros diaris à cada espanyol; pero
la intenció hi era. Tenint en Gamazo en lo ministeri
d' Hisenda, no 'ns podia faltarres.

Lo pitjor es que no era sols lo pais lo qui 's feya tan
falagueras ilusions: lo propi senyor Gamazo era qui
'n tenia mes que ningú.

—Ab quina prossopopeya s' passejava, dirigint de tant
en tant una mirada compassiva als paysans rasos!

Semblava una divinitat, un Júpiter economista, un
ser sobrenatural baixat à la terra per donar pa als po-
bres, y mantecados à las seyyoras escassas de medis,
pero de bon paladar.

—No tingueu por de res—ens deya don German
sorrihent ab ayre olímpich:—jo responch de tot. Dei-
xéume fer à mi, y aquí aneu à veure com en quatre
dias nadém en la abundancia, y lliguém los gossos
ab llagonissas y 'ls gats ab llussoes fregits.—

—Cóm ens entusiasmavam y tiravam la gorra enlay-
rel!—Se'n recordan?

—¡Viva en Gamazo!—crijava tothom.

—¡Gloria al gran Gamazo!

—¡Honor al primer Gamazo del sige!

Se li envian mensatges de felicitació, se'l feya fil
adoptiu de tot arreu, se li dedicavan planxes y àlbums...
Hi havia pare de familia que de bona gana l' hauria
deixat casar ab totes las seyyoras noyes.

Pels carrers no 's parlava de res més que dels plans
de n' Gamazo, dels projectes de n' Gamazo, de las re-
formas de n' Gamazo: era una verdadera invasió de
gamazomania....

Tenint en Gamazo ¿qué 'ns podia faltar?

**

Ay!...
Surt l' home al cap d' uns quants dies ab la séva pri-
mera ocurrencia—la investigació de la riquesa oculta
—y 'ns comensem à mirar los uns als altres.

—La cosa no està del tot malament—murmuraven
las persones sensatas:—però ¿volen dir que això 's farà
com manan la llei y la justicia?

Aviat van sentirse queixas.

—Ep, senyor Gamazo,—deyan alguns—mirí que aquí
no mes s' investiga la occultació dels petits y als grossos
no se 'ls diu una paraula.

Pero en Gamazo res: jala, endavant sempre, palo de
cego y trompada que te crió!

Ve 'l renglo de las economias y 'l clamoreig va gene-
ralisantse d' un modo alarmat.

De per tot arreu acusan al minstre.

—Això no es fer economias ni res que ho sembli!
—Per qué no castiga 'ls grans gastos, en lloc d' entre-
tenirse en retallar las menudencias?

—A mi, que trevallava deu horas cada dia per tres
pesetas, m' han declarat cessant, y al men jefe, que
cobra dos cents duros al mes per venir a l' oficina à
dormir y fumar cigarrillos, no 'l tocan!

—Per que han de suprimirse jutjes y no suprimei-
xen generals?

—Senyor Gamazo; això no es ser economista ni mi-
nistre, ni res!

Pero 'l senyor Gamazo segueix impávit la séva obra

regeneradora, y 's riu dels infelissons que 's creuen de
bona fe que Espanya encara té adop y medis de surtir
dels seus apuros.

Don Germán opina que tenint l' exèrcit content y la
marina satisfeta, ja està satisfet y content tothom.

Ara està augmentant las contribucions inventant se-
llos nous y mirant si pot arrendar lo monopoli del aigua,
de la terra y de la respiració.

Després aixecarà un gran empréstit y se 'n anirà à
casa seva, retirantse à la vida privada, lo mateix que
si 's digués Emilio.

Diu que això ho ha declarat:
—Contractat aquest emprestich, hauré terminat la
meva missió.

Es dir que ara la missió de D. German consisteix en
escurarnos, pegarnos... y deixarnos ben endeutats...
—Y fa quatre días ens prometia una eternitat d' abun-
dancia, amor y ventura!

—Quins germàns corran en aquesta tera!

FANTÁSTICH.

LEGEIXO en un telégrama:

Madrid se hunde.

Permetins: no es Madrit sol lo
que s' eufonza, sino Madrit... y
'l resto d' Espanya.

Pero veyám: sapiguém per
qué se hunde Madrid.

«Ha reventado una cañería
y...»

—¿No 'ls ho deya? Total s' ex-
claman per una mica d' humitat.

—No son pochs los que trepijan
terreno moll!

—No son pochs los que ara 's troban
ab l' ayqua al coll!

L' Imparcial, en vista de la miseria que 's va exten-
tent per varias regions d' Espanya, pregunta al
govern:

—¿Qué fa? ¿qué determina? ¿qué pensa?

Y l' govern al sentirlo
exclamarà, sorpres:

—Pues... jo no determino,
ni faig ni penso res.

Sembla que ha baixat bastant lo preu de las gar-
rofes.

No falta qui s' amohinará de mala manera al en-
terárser.

Héroe de Sagunto,
oido à la caixa:
enguany las garrofes
diu que van de baixa.

Pero no tot son disminucions.
Si unas coses baixan, n' hi ha d' altres en cambi
que pujan.

Verbi-gracia: l' Ebro.

Segons notícies ha crescut de mala manera y ame-
nassa ocasionar desastres.

L' únic que creix en aquesta terra es això: los
rius... y 'ls deutes.

Lo govern ha fet arrencar 500 mil plantas de taba-
co que s' havian sembrat à Andalusia.

—¿Que per qué ho fa això l' govern?

Perque vol de tota manera
que 'ns fumem la Tabacalera.

—Ja hi torném?

Aquest dia à San Sebastian ab un xich més se re-
produheixen las escenes ocorregudas lo dia del ape-
dregament del hotel de Londres.

Lo motiu també va ser lo mateix: la pretensió que
alguns tenian de que una orquesta toqués lo Guerni-
ca-ko arbola.

Si don Práxedes s' adona
d' aquest complot musical,
prou declara l' himne vasco
calamitat nacional.

Fugas de presos en dos ó tres días.

Comensin à contar:

De la presó d' Igualada se 'n han eseapat dos.

De la de Vich, vuyt.

De la de Vejer, un.

Y del presidi de Santonya, quinze...

**

Aquí si que hi vé de perilla alló de la Gran Vía:

—Ay qué gracia tiene
esta ratonera

—que se van las ratas
de cualquier manera!...»

Altra vegada ha tornat à apareixe 'l mestre d' es-
cola de Benagalbon.

—Lo tenen present?

Es aquell pobre professor municipal, que no po-
guent cobrar las moltes mesadas que l' Ajuntament
del seu poble li devia, va passejarse pels carrers im-
plorant la caritat pública, portant al pit un lletreiro
que deya:

El maestro de escuela de Benagalbon pide limosna.

Pues aquest dia va tornar à fer lo mateix, colocant-
se també 'l famós lletreiro y posantse à la porta d'
una iglesia de Málaga en lo moment en que las auto-
ritats surtian d' una gran funció religiosa.

Lo governador al vèrel va enternirse y....

—¿Saben què va fer?

Va manarli que 's retirés immediatament.

—Pobre mestre!

Opino lo mateix que 'l periódich del qual trech la
notícia.

En lloc de martiritzarlo
y tréurel de tot arreu,
yo seria molt més digne
darli lo que se li deu?

**

Y ara que hi penso.

¿Qué hi diuen los de la Fulla ab aquestas inmo-
ralitats?

—Cóm no buscan à aquest mestre
y pél seu compte l' agafan?

—Cóm no mouhen un procés
als que 'l burlan y l' estafan?

Hola, hola!

Ara diuen que 'l cólera es à Espanya.

Nada menos que sembla que es à Belchite, ahont
se suposa que l' han portat desde Fransa.

—¿Qué volen que 'ls digui!.... No ho crech.

Belchite es à Aragó.

Y recordin la copla:

La Virgen del Pilar dice
que no quiere ser francesa....
—Y aceptaria 'l seu cólera?
Tréguins'ho de la cabessa.

Aprop de Madrit hi ha una població, qual arcalde
té una manera molt graciosa d' allunyar als acreedors del municipi.

Quan se li presenta algú à cobrá una cantitat, aga-
fa una escopeta y l' empaya fins alcarrer.

Arcaldes tan salats y estrafalaris,

lector, no necessitan comentaris.

Lo que seria just y natural
es que 'ls hi coloquessin un bossal.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.º XARADA.—Per-sia-na.

2.º ENDAVINALLA.—Vi.

3.º TRENCÀ-CLOSCAS.—Mariana.—La Dolores.

4.º INTRINGULIS.—Peral.

5.º GERROGLÍFIC.—Per indecisos, los Castelaristas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans O. disi Autap, Un d' Arbeca, P. Giró, Ribareta, Pont de Riera, J. Escuté, Terra cuya, Baltasanet de Figueras, J. Buelta, V. Castellarnau, E. Barbilló, Angel Salaber, V. Roig, Espinet, Quimet del Oli, F. de Pastanagras, Rafael Pastor, Nas tort de Reus, J. Sebastià, Un guerrero, Ll. Bové, P. Pedragrosa, Un noi petit, Llop pudent, Petet dels ous, Sarauista de carri, Joseph Bas, Mariano del Bosch y R., P. Vilà. Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Semita, Rapicuelo, Cayetá Vidal, Bonavida, F. Vergés, Batallier, Rey nano, J. Daunis, Salvador Fau, Gior, Manrique Bilbiles y J. Pagés y Cubinyá: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envien.

Ciutadá J. Mallol: lo sonet no va, l' altre sí.—P. B. (Vilafranca): això son negocis d' ells ab ells. Val més que 'ls deixin estar.—Lluís Salvador: van bastant bé.—Joseph Mir: Bernis Escriví, se li contesta y encare 's queixa? Y doncs ¿qué voldria vestir? ¿que li dediquess un número extraordinari? Per lo demés, la séva segona carta es tan disba-
ratada com la primera.—B. Llorens: per ser improvisació no està mal;

però to, ab tot no es publicable: à la xarda ja li arribarà l' torn.—J. Sta-
ramsa: ja deu haverla vista.—Ramon Caralt: vosté té

LA ESPANYA EN CAMISA

—¿Que no va anar á veure la *Bella Chiquita*?
—¡No 'm vaig atrevir.... ¡Si ella hagués volgut venir á casa á donarme una funció per mi sol!....

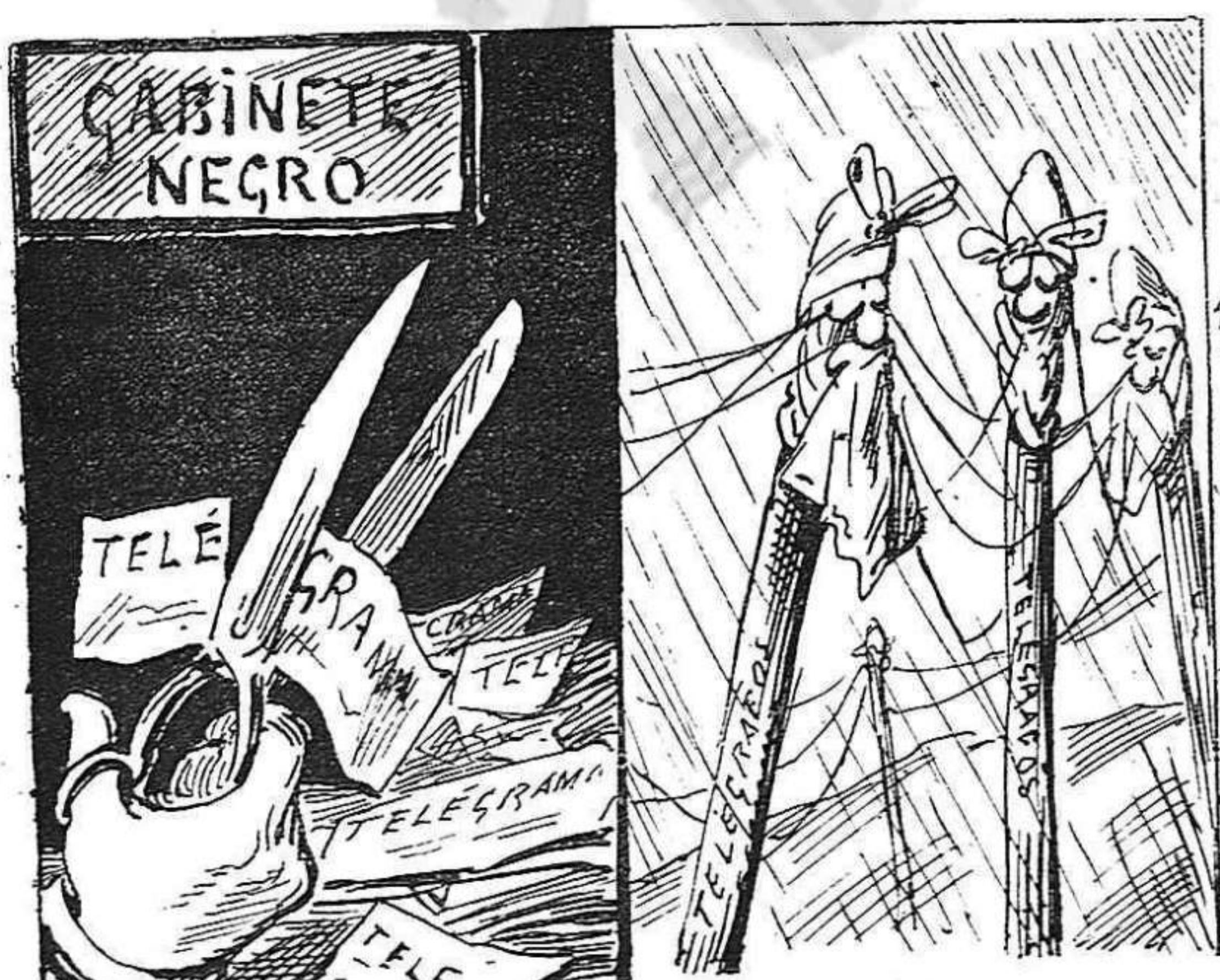
Lo de Cuba sembla que 's va arreglant.

Diu que ara, per cobrar las contribucions, hi aniran ab tot aquest aparato.

—¡Potser si 'ns veniam aquestas torres y aquests lleóns podríam nivellar lo pressupost y sortir d' apuros!....

Siga que 'l govern hi posi las mans, siga que la pluja 'ls constipi, lo cert es que 'ls telégrafos d' Espanya ro serveixen per res.

¡Ja fan bé 'ls senyors moritos en vista de tants bonyols, de pèndrens com á gallinas y riures dels espanyols!